

Bula ORDINEM VESTRUM 1245**[INNOCENTIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI]****[INOCENC, BISKUP,
SLUŽEBNÍK SLUŽEBNÍKŮ BOŽÍCH],**

Dilectis filiis Generali, et Provincialibus, ac Custodibus, ceterisque Fratribus Ordinis Fratrum Minorum Saludem, et Apostolicam Benedictionem.

milovaným synům generálnímu a provinčním [ministrům] i kustodům a ostatním bratřím Řádu Menších bratří pozdrav a apoštolské požehnání!

Ordinem vestrum illo prosequentes affectu, quod ipsum inter alios laudabilibus continue proficere incrementis ferventer optemus, libenter ea, per quae opportuni vigoris recipiat fulcimentum, paterna sollicitudine procuramus.

K vašemu Řádu jsme pozitivně nakloněni a vroucně si přejeme, aby mezi mnoha jinými pokračoval ve chvaly-hodném růstu. Proto mu s otcovskou péčí rádi poskytujeme to, co potřebuje k povzbuzení své vitality.

Hinc est, quod cum quaedam dubia, et obsura, quae in vestra Regula continentur, animos vestros cujusdam confusione implicitas involvant, et nodosae intricatioris difficultate impediunt intellectum; et felicitatis recordationis Gregorius Papa Praedecessor noster aliqua ex eis exposuerit, et declaraverit semiplene: Nos obscuritatem ab illis perfectae interpretationis declaratione omnino amovere volentes; et ambiguitatis scrupulum cura ipsa de vestris cordibus plenioris expositionis certitudine penitus amputare:

Vzhledem k tomu, že některé pochybné a nejasné body, obsažené ve vaší Řeholi, uvádí vaše duše ve zmatek, a jsou obtížně srozumitelné v důsledku své spletnosti a komplikovanosti; již náš předchůdce blažené paměti papež Řehoř IX. vyložil některé z nich a jasně se k nim vyjádřil. A protože z nich chceme zcela odstranit mlhavost, vyhlášením úplného výkladu, a zcela vykořenit z vašich srdcí i tu nejmenší dvojznačnost, ve snaze o dosažení jistoty úplným výkladem,

dicimus, quod per eandem Regulam quoad observationem Evangelii,² quam injungit, non nisi ad ea dumtaxat Evangelii consilia tenemini, quae in ipsa Regula praeceptorie, vel inhibitorie sunt expressa.

prohlašujeme, že mocí Řehole jste (v otázce zachování evangelia)² vázáni jen těmi evangelními radami, které Řehole vyjadřuje formou příkazu nebo zákazu.

Licet autem Ministris Provincialibus, tam eorum Vicariis, quam aliis providis Fratribus venientium ad Ordinum receptionem³ pro suis Provinciis de consilio Fratrum committere discretorum; non tamen expedit converti volentes indifferenter admitti, sed illos

Jak provinční ministři, tak i jejich vikáři a také jiní obezřetní bratři smí, po poradě s diskrety, přijímat ve své provincii novice do Řádu; není však žádoucí, aby ti, kdo se přejí obrátit, byli přijímáni³ bez rozlišování. Mají být přijímáni pouze ti, kteří se jeví

tantum, qui suffragantibus [sic] eis literatura, et aliis laudabilibus circumstantiis, possint utiles esse Ordini, sibi que per vitae meritum, et aliis proficere per exemplum.

Sic vero Ministri /400b/ egressos ab Ordine, cum redierint, ad ipsum recipient; et ejiciant in certis casibus secundum terminationem vestri Generalis Capituli⁴ jam receptos.

Quamquam, vero praedicta continent Regula, quod Clerici faciant Divinum Officium secundum ordinem Sanctae Romanae Ecclesiae, excepto Psalterio, ex quo habere poterunt Breviaria: cum tamen Divino intersunt Officio, cum aliis celebrantes, tunc eis illud sufficit; et ad dicendum Officium proprium non tenentur.⁵

Et licet in eadem Regula sit prohibitum, ne Fratres recipient per se, vel per alios denarios, vel pecuniam ullo modo: possunt tamen, si rem sibi necessariam, aut utilem velint emere, vel solutionem facere pro jam emptam, vel nuncium ejus, a quo res venditur, vel aliquem alium volentibus sibi eleemosynam facere; nisi eidem per se, vel per proprios nuncios solvere maluerint, praesentare:

et taliter praesentatus a Fratribus non est eorum nuncius, licet praesentetur ab ipsis, sed illius potius, cujus auctoritate solutionem facit, seu recipientis eadem:

et ad ipsum (si soluto emptae rei pretio de hujusmodi eleemosyna remaneat aliquid apud eum) possunt etiam Fratres pro suis necessitatibus, vel commodis licite habere recursum.

Si vero pro aliis Fratrum necessitatibus, aut commodis nominetur aliquis, vel praesentetur ab eis, potest ille

jako užiteční pro Řád, a [u nichž je naděje], že si po poskytnutí naukové formace a jiné chvályhodné přípravy budou získávat zásluhy svým životem a dobrým příkladem pro druhé.

Sami ministři ať však přijímají ty, kdo již jednou odešli z Řádu a touží se vrátit; a podle zásad stanovených generální kapitulou⁴ ať také vylučují ty, kdo již byli přijati.

Ačkoli zmíněná Řehole předpisuje: Klerici ať se modlí hodinky podle řádu svatě římské církve, kromě žaltáře. Proto budou moci mít breviáře (Řeh 3,1), kdykoli jsou [někde jinde] přítomni na slavení božského officia, považuje se to za dostatečné a nejsou vázáni recitovat [ještě] své vlastní officium.⁵

A i když je v Řeholi zakázáno: aby žádným způsobem nepřijímali mince ani peníze, a to ani sami, ani skrze prostředníka (Řeh 4,1), přece však, pokud chtějí koupit něco pro ně potřebného nebo užitečného, nebo zaplatit něco již získaného, mohou využít prodejcovu pověřence nebo jiné lidi, kteří jim chtějí dát almužnu, aby za ně složili platbu (pokud ovšem nechtějí zajistit platbu sami nebo prostřednictvím svého pověřence).

A osoba, kterou bratři takto představili, není jejich pověřencem, i když ho představili oni, ale spíše je pověřencem osoby, v jejímž jménu koná platbu, nebo pro niž ji přijímá.

A (pokud by mu po zaplacení ceny za zakoupenou položku něco z takto přijaté almužny zbylo), bratři se mohou dovoleně utéci k těžce osobě pro pokrytí [výdajů na jiné] potřebné nebo užitečné věci.

Jestliže by pak byl někdo jmenován, nebo i představen bratry pro pokrytí [výdajů] na jiné jejich potřebné nebo užiteč-

Prameny:

WADDING L.: *Annales Minorum in quibus res omnes trium Ordinorum a sancto Francisco institutorum...*, sv. III, Lyon: Claude du Four, 1636, s. 649-650, č. 16; SBARAGLIA J.H.—EUBEL C. (eds.): *Bullarium franciscanum*, 7 sv., Roma: Sacra Congregatio de Propaganda fide, 1759-1904, sv. 1, č. 114, sl. 400a-402b; bulu s drobnými změnami opětovně vydal Alexander IV., 20.02.1257 (*Bullarium Franciscanum*, sv. 2, s. 196-197, č. 297).

<http://individual.utoronto.ca/jwrobinson/texts/inn4-ordinem-vestrum.pdf>

http://individual.utoronto.ca/jwrobinson/translations/innocent4_lat-eng_ordinem-vestrum.pdf

Poznámky:

1. Řeh 4,2: *Nicméně o potřeby nemocných a jiných bratří, které je třeba obléknout, ať se, za pomoci duchovních přátel, pečlivě starají pouze ministři a kustodi, a to s ohledem na místo, roční dobu a chladné kraje, jak uznají sami za potřebné.*

2. EVANGELIUM (evangeliá): Řeh 1,1: *Řehole a život menších bratří je: zachovávat svaté evangelium našeho Pána Ježíše Krista životem v poslušnosti, bez vlastnictví a v čistotě; Řeh XII,4: abychom vždy [...] zachovávali [...] svaté evangelium našeho Pána Ježíše Krista, což jsme pevně slíbili.*

3. RECEPTIONEM (přijímání do Řádu): Řeh 2,1: *Pokud někteří budou chtít přijmout tento život a přijdou k našim bratřím, ať je pošlou ke svým provinčním ministrům, jimž jedním, a nikomu jinému, je dovoleno přijímat bratry. Podle Řehole směli do Řádu přijímat pouze provinciálové. Tento papež rozšířil toto právo také na jejich vikáře a jiné zkušené bratry po poradě s diskrety. Již předtím to však vyhlásil Řehoř IX. listem *Gloriantibus vobis in sola Cruce Domini Jesu Christi*, z 19.06.1241 (BF, I, 298, č. 344) poté, co 28.09.1230 vyjádřil opačné mínění ve výkladové bule *Quo elongati* (AM, I, 423nn, č. 14).*

4. GENERALIS CAPITULI (generální kapituly): Tato generální kapitula se zřejmě konala r. 1242 v Bologni, a bylo při ní přijato nemálo bratří do Řádu. Přísné dodržování konstituce o přijímání do Řádu nařídil i sv. Bonaventura ve svém listu k provinciálům a kustodům *Licet insufficientiam meam* z r. 1257.

5. NON TENENTUR (nejdou povinni): Totéž stanovil i Řehoř IX. ve svém listu *Pro vestro Collegio* z 07.06.1241.

6. COMMODO (užitečné/pohodlné): V této věci se ve svých výkladech této kapitoly Řehole shodují jak Řehoř, tak i Inocenc. Avšak tam, kde Řehoř mluví o „potřebné věci“ a „potřebě“, tam Inocenc dodává „užitečné“, pro „pohodlí“, což byl důvod, proč účinnost této části výkladu byla pozastavena na gen. kapitule v Metách (Metz) roku 1249 nebo 1251 v těch částech, kde se staví proti výkladu Inocentovu.

7. VEL ASSENSUM (nebo schválení): V této věci si Inocenc s Řehořem shoduje, ovšem s malými změnami. Připojuje totiž zmínku o laciných a málo hodnotných věcech, které bratři mohou se souhlasem představených dávat lidem mimo Řád.

8. CONFITERI (zpovídat se): Téměř tatáž slova jako u Řehoře IX.

9. EIDEM (jemu svěří své hlasy): Totéž stanovil i Řehoř ve svém výkladu.

10. PRAEDICARE (kázat): V této věci se Inocenc nemálo liší od Řehoře.

11. MONIALIUM INCLUSARUM (klauzurovaných mnišek): Tam, kde Řehoř mluvil o »chudých« klauzurovaných mniškách, Inocenc mluví o klauzurovaných mniškách Řádu sv. Damiána; a zatímco Řehoř zakazoval Menším bratřím vstup do všech poustev mnišek, Inocenc zmiňuje pouze Řád sv. Damiána.

12. CONCESSUM (uděleno): Zde se Řehoř s Inocentem částečně shodují a částečně rozcházejí. Inocentův text znovu beze změny vydal pod stejným názvem i Alexandr IV. (Alexandr IV., bula *Ordinem vestrum*, 20.02.1257; *Bullarium Franciscanum*, sv. II, Roma 1761, s. 196, č. 297).

qui examinatione indigere credunt, exa-
minent, approbent, eisque hujusmodi
officium, prout secundum Deum vide-
rint expedire, concedant.

Si qui vero examinari non egent pro
eo, quod in Theologica facultate, et
praedicationis officio sunt instructi, si
aetatis maturitas, et alia, quae requi-
runtur in talibus, convenient in eisdem;
possunt de Generalis, vel suorum Pro-
vincialium Ministrorum licentia, suo
mandato Populo praedicare.¹⁰

Per id autem, quod in eadem Regula
contientur, quod *Fratres non ingredian-
tur Monasteria Monacharum praeter illos,
quibus a Sede Apostolica concessa fuerit
licentia specialis*: dicimus ingressum in
Monasteria tantummodo Monialium
inclusarum¹¹ Ordinis Sacti Damiani
prohibitum fore ipsis; ad quae nemini
licet ingredi, nisi ei a Sede Apostolica
facultas super hoc specialiter tribuatur.

Et nomine »Monasterii« Claustum,
domos, et officinas interiores volumus
comprehendi. Ad aliarum vero Coe-
nobium Monialium possunt, sicut et alii
Religiosi, Fratres illi ad praedicand-
um, vel petendum intrare, quibus id
a Superioribus suis pro sua fuerit ma-
turityte, vel idoneitate concessum.¹²

Nulli ergo omnino hominum liceat
hanc paginam nostrae declarationis inf-
ringere, vel ei ausu temerario contraire.

Si quis autem hoc attentare prae-
sumpserit, indignationem omnipotent-
is Dei, ac beatorum Petri et Pauli Apo-
stolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Lugnuni xviii. Kal. Decem-
bris Pontificatus Nostri Anno Tertio.

kapitule bratry svých provincií, o kte-
rých si myslí, že potřebují přezkouše-
ní, a po schválení ji udělí takový úřad,
jak se před Bohem bude zdát vhodné.

Pokud někteří nepotřebují být zkou-
šeni, protože vystudovali teologickou
fakultu, byli vyškoleni v kazatelském
úřadu a mají dostatečný věk i ostatní
potřebné kvality, které se k tomu vy-
žadují, mohou kázat lidu se svolením
a pověřením generálního nebo pro-
vinčního ministra.¹⁰

Co se týká ustanovení Řehole, „*aby
nevstupovali do klášterů mnišek, kromě
těch, kterým k tomu apoštolský stolec vydal
zvláštní povolení*“ (Řeh 11,2), prohlašu-
jeme, že je jim zakázán pouze vstup
do kláštera klauzurovaných mnišek¹¹
Řádu sv. Damiána; Nikomu není do-
voleno vstupovat do těchto klášterů,
pokud k tomu neobdržel výslovné po-
volení od Apoštolského stolce.

A pod pojmem »klášter« rozumíme
ohradní zeď, a všechny vnitřní domy
a dílny. Do ostatních klášterů však
mohou za účelem žebroty nebo kázání
vstupovat ti, kterým to po posouze-
ní jejich zralosti a vhodnosti dovolili
představení.¹²

Nikomus pak není dovoleno porušit
toto naše prohlášení, nebo mu opováž-
livě protiředit.

Pokud by se toho někdo opovážil,
ať je mu známo, že se vystavuje hněvu
všemohoucího Boha a jeho blažených
apoštolů Petra a Pavla.

Dáno v Lyonu, 14. listopadu [1245],
ve třetím roce našeho pontifikátu.

commissam sibi eleemosynam, sicut
Dominus conservare, vel apud spiritu-
alem, vel familiarem amicum Fratrum
nominatum, vel non nominatum ab ip-
sis deponere, per eum loco, et tempore
pro ipsorum *necessitatibus*, vel commo-
dis¹, sicut Fratres expedire viderint,
dispensandam, seu etiam ad personam,
vel loca alia transferendam:

Ad quos etiam Fratres pro hujusmo-
di necessitatibus, seu commodis sana
conscientia /401a/ recurrere poterunt,
maxime si negligentes fuerint, vel ne-
cessitates, aut incommoda ignorave-
rint eorumdem.

Et taliter nominati, vel praesentati
a Fratribus, non sunt eorum nuncii,
seu depositarii, sed illorum, a quibus
eis pecunia, vel denarii committuntur:
*nec Fratres per se, vel per interpositas Personas
denarios, vel pecuniam recipiunt* nominan-
do, aut praesentando sic aliquos, seu ad
hujusmodi nominatos, vel praesentatos
taliter recurrendo; cum non sit intenti-
onis eorum, ut de ipsorum auctoritate
hujusmodi denarii, vel pecunia conser-
ventur, aut ab eis nomine depositi exi-
gantur: licet nunciis, vel depositariis
ipsis committantur pro necessitate, vel
commodo⁶ eorumdem.

Et cum in dicta Regula subjungatur,
quod *pro necessitatibus infirmorum, et aliis
Fratribus induendis, per amicos spirituales
Ministri tantum, et Custodes sollicitam cu-
ram gerant*: debent alii Fratres curam
hujusmodi, quae praefatis Ministris,
et Custodibus ex Regula praecipue in-
cumbit, cum sibi ab illis commissa fue-
rit, gerere diligenter.

né věci, může uchovávat jemu svěřené
almužny stejně jako by byl jejich vlastník;
nebo to může uložit u duchovního nebo
rodinného přítele bratří, kterého oni
jmenovali, nebo i nejmenovali; jeho pro-
střednictvím pak budou almužny rozdí-
leny ve správný čas a na správném místě
[na krytí výdajů] za věci *potřebné* a užiteč-
né pro bratry (srov. Řeh 4,2). Nebo mohou
být i převedeny jiným lidem nebo na jiná
místa, jak se bratřím bude jevit účelné.¹

Bratři se budou moci s čistým svědo-
mím obracet na tyto lidi [s prosbou o]
věci potřebné a užitečné, zvláště, když
nebudou vědět o jejich potřebách a ob-
tížích, nebo k nim budou nevěšmaví.

A osoby, které bratři takto jmenovali
nebo představili, nejsou jejich pověřenci
nebo opatrovníci, nýbrž jednájí jménem
těch lidí, kteří jim svěřili peníze nebo min-
ce; a bratři tedy „*nepřijímají sami nebo skrze
prostředníky mince nebo peníze*“, když takto
jmenují nebo představí jiné, nebo když
se tímto způsobem obracejí na takto jme-
nované nebo představené jednotlivce: ne-
boť není jejich úmyslem, aby mince nebo
peníze byly uchovávány jejich autoritou,
nebo aby tyto depozity vyžadovali svým
jménem, i když jsou svěřeny pověřencům
nebo opatrovníkům na [platby za věci]
pro ně potřebné a užitečné.⁶

A ačkoli je v Řeholi stanoveno, že
„*o potřeby nemocných a jiných bratří, které je
třeba obléknout, ať se, [. . .] starají pouze mini-
stři a kustodi*“ (Řeh 4,2), také ostatní brat-
ři mají pilně konat tuto péči, náležící
především ministrům a kustodům,
pokud jim tyto jednotlivci tuto péči
svěřili.

Dicimus insuper, quod cum in ipsa contineatur expresse, quod *Fratres nihil sibi appropriant, nec domum, nec locum, nec aliquam rem: nec in communi, neque in speciali debent proprietatem habere; sed locorum, et domorum, ac utensilium, et librorum, et eorum mobilium, quae licet habere, Ordo habeat usum: Et Fratres, secundum quod Generalis, vel Provinciales Ministri dispensandum duxerint, eis utantur.*

Nec vendi debent loca, domus, vel mobilia hujusmodi, seu extra Ordinem commutari, aut alienari quoquo modo, a quibuscumque personis ad usum Fratrum donata, vendita, permutata, seu quocumque justo modo vel translata, sunt, vel fuerint, nisi Apostolica Sedes, vel Ecclesiae Romanae Cardinalis, qui pro tempore fuerit Ordinis Gubernator, Generalis, seu Provincialibus Ministris auctoritatem super hoc /401b/ praebuerit, vel assensum:⁷ cum tam immobilium, quam mobilium hujusmodi jus, proprietates, et dominium (illis solis exceptis, in quibus expresse donatores, seu translatores sibi proprietatem, et dominium reservasse constiterit) nullo medio ad Ecclesiam ipsam spectent; cui domus, et loca praedicta cum Ecclesiis, ceterisque suis pertinentiis (quae omnia in jus, et proprietatem Beati Petri suscipimus) omnino tam in spiritualibus, quam temporalibus immediate subesse noscuntur.

De vilibus autem mobilibus, vel parum valentibus liceat Fratribus pietatis, seu devotionis intuitu, vel pro alia honesta, et rationabili causa (obtentam prius super hoc Superiorum suorum licentiam) extra Ordinem aliis elargiri.

Illud quoque Regulae praedictae Capitulum, ubi dicit: *Ut si qui Fratrum,*

Kromě toho, protože je v Řeholi výslovně řečeno, že: „*Bratři ať si nic nepřivlastňují, ani dům, ani místo, ani žádnou jinou věc*“ (Řeh 6,1), my říkáme, že nic nesmí vlastnit ani společně ani jako jednotlivci, avšak že Řád smí užívat místa, domy, nebo náčiní, — a také knihy a mobiliář, které je dovoleno mít. A bratři je mohou užívat tak, jak stanovil generální nebo provinční ministr.

A nesmí prodávat ani směňovat mimo Řád, nebo jakkoli zcizovat místa, domy, nebo mobiliář, bez ohledu na to, od koho byly (nebo budou) nějakým počestným způsobem darovány, prodány, vyměněny, nebo propůjčeny pro užívání bratří — ledaže by Apoštolský stolec, kardinál římské církve, který v té době pečuje o Řád, nebo generální či provinční ministr dali k tomu oprávnění nebo souhlas:⁷ neboť právo, vlastnictví a nakládání s nemovitostmi i mobiliářem náleží přímo Církvi (s výjimkou těch věcí, o nichž je známo, že dárci nebo půjčitelé si vyhradili jejich vlastnictví a nakládání s nimi); domy a výše uvedená místa s kostely a jejich příslušenstvím (které všechny přijímáme jako právo a vlastnictví blaženého Petra) jsou, jak známo, zcela a bezprostředně podřízeny Církvi, jak v záležitostech duchovních, tak i v časných.

Co se však týká laciného mobiliáře, nebo věcí malé hodnoty, je bratřím dovoleno (po předchozím souhlasu představených) je dávat lidem mimo Řád z důvodu milosrdenství a zbožnosti, nebo z jiného počestného a rozumného důvodu.

Pak je zde také kapitola výše zmíněné Řehole, ve které se píše: „*Pokud někdo*

instigante humani generis inimico, mortaliter peccaverint, pro illis peccatis, de quibus ordinatum fuerit inter Fratres, ut recurratur ad solos Ministros Provinciales; teneantur ipsi Fratres ad eos recurrere, quam citius poterunt sine mora: ad manifesta tantum, et publica pertinet. Possunt tamen iidem Ministri pro Fratrum laboribus, et periculosis discursibus evitandis, si expedire viderint, Custodibus, et aliis discretis Fratribus Presbyteris super iis committere vices suas

Volumus autem, ut ipsi Ministri constituent, vel constitui faciant tot per Provincias, quot ad hoc necessarios noverint, de maturioribus, et discretioribus Fratribus Sacerdotibus, qui super hujusmodi peccatis, cum occulta, vel privata fuerint, audiant Poenitentes, nisi Ministris, aut Custodibus suis ad loca eorum declinantibus maluerint confiteri.⁸

Ad haec pro eo, quod in Regula dicitur: *ut decedente Generali Ministro, a Provincialibus Ministris, et Custodibus in Capitulo Pentecostes fiat electio successoris: dicimus, quod singularum Provinciarum Custodes unum ex se constituent, quem cum /402a/ suo Provinciali Ministro pro ipsis ad Capitulum dirigant, voces suas committentes eidem.*⁹

Et cum juxta Regulae praefatae tenorem, *nulli Fratrum liceat Populo praedicare, nisi a Ministro Generali fuerit examinatus, et approbatus, et sibi officium praedicationis ab ipso concessum: Potest idem Minister vices suas Ministris Provincialibus, et eorum Vicariis committere in hac parte: ita tamen, ut ipsi Provinciales, (vel iidem Vicarii in ipsorum Provincialium absentia) una cum Diffinitoribus in Provincialibus Capitulis Fratres suarum Provincialibus Capitulis Fratres suarum Provinciarum,*

z bratří, podněcován nepřitelem, smrtelně zhrěší hříchem, který patří mezi ty, o kterých bylo mezi bratřimi ustanoveno, že je třeba se [s nimi] obrátit jen na ministry provinciály, musejí se tyto bratři na ně obrátit co nejdříve a bez prodlení“ (Řeh 7,1), týká se to pouze zjevných a veřejných hříchů. Avšak titíž ministři mohou, pokud to považují za vhodné, svěřit svou službu v těchto záležitostech kustodům a jiným rozvázným bratřím kněžím, aby tak [hříšníci] zbytečně nebyli vystaveni namáhavému a riskantnímu cestování.

Přejeme si také, aby ministři ustanovili, nebo nechali ustanovit v každé provincii tolik vyzrálých a rozvázných bratří, kolik považují za potřebné, kteří by přijímali [vyznání] kajčnicků ze skrytých a soukromých hříchů, leč by se bratři chtěli z těchto hříchů vyznat raději ministrům nebo kustodům, kteří zavítali do jejich místa.⁸

V Řeholi je dále řečeno, že „*Když zemře [generální ministr], ať provinční ministři a kustodi zvolí nástupce na svatodušní kapitule*“ (Řeh 8,2). K tomu stanovujeme, že kustodi z jednotlivých provincií mají ze svého středu vybrat jednoho, kterého místo sebe vyšlou na kapitolu s provinčním ministrem a svěří mu své hlasy.⁹

A ačkoli podle znění výše uvedené Řehole „*nikdo z bratří ať se vůbec neodvažuje kázat lidem, aniž by byl [napřed] vyzkoušen a schválen generálním ministrem tohoto bratrského společenství a ten ho nepověřil kazatelskou službou*“ (Řeh 9,2): přece může tentýž ministr místo sebe pověřit provinční ministry a jejich vikáři; ti však to mohou vykonávat tak, že provinční ministři (nebo v jejich nepřítomnosti provinční vikáři), společně s definity přezkouší na provinční